

UNTROS DE CONVERSA AMB

ADA CASTELLS

Escriptor

Viu a Mallorca des de fa tretze anys per feina. És gal·lès i se sent dels blocs on s'ha trobat bé, que són Las Vegas, Nova York i Roma. Mira la tele de manera desinhibida i manté apassionades converses d'alta literatura. Ahara que res, una té la sensació que aquest home sempre fa el que li dona la gana, però això li surt tan bé. L'última novetat és la que tanca el projecte Nocilla, amb el títol *Nocilla Lab*, que publica Alfaguara amb el capítol d'un còmic de Pere Joan.

FOTOS: M. ANGELS TORRES

Agustín Fernández Mallo

A.F. No he planificat res. Els llibres del projecte Nocilla han anat sorgint, que és el que em diverteix. Abordo la narrativa com quan faig un poema. No sé si el projecte em va trobar a mi o vaig ser jo qui el va trobar.

A.C. El que és claríssim és que t'hi has deixat la pell. Te l'has cregut, vaja.

A.F. És que no hi ha cap altra manera de fer-ho. Això també prové de la poesia. O ho dones tot o no té cap sentit. Al *Nocilla Dream* i al *Nocilla Experience* estic més emmascarat, perquè feia parlar uns personatges. Aquí el *protas* es diu com jo. En tot el que faig hi poso molta passió. M'ho crec de debò i no calculo res.

A.C. Ets als antípodes dels narradors que es fan un esquema.

A.F. Sí, però això no vol dir que no m'interessés aquest tipus de novel·la.

A.C. ¿Però no creus que ets més coherent amb el nostre temps?

A.F. Per mi sí, però respecto la gent que creu que no i els lleigeix. Quan entro en una llibreria, em poso content si hi ha tot tipus de llibres. És com als bars: tu sempre demanes la mateixa cervesa, però és una alegria quan n'hi ha quinze per triar.

A.C. I dels qui prenen la mateixa cervesa que tu, quins t'interessen?

A.F. Ara surt Manuel Vilas amb *Aire nuestro*, que és el millor que he llegit fa anys, i el Jorge Carrión traurà alguna cosa amb Mondadori que també em sembla molt bo. Ells em són molt propers.

A.C. Són autors Nocilla. Què en penses d'haver batejat tota una tendència amb les teves novel·les?

A.F. És una etiqueta periodística, no els autors, però m'interessa que hagi sortit a la llum una escena que ja existia, de la qual no s'havia fet gaire cas. El que importa realment són les obres. Qui busqui en mi un líder, ho té clar. De fet, és molt probable que no sempre estigui fent el mateix, si no, m'avorriria.

A.C. Ets físic. De què vius?

A.F. Treballo en un hospital públic a Mallorca fent tractaments per al càncer amb radioteràpia i treballo molt, cinquanta hores a la setmana.

A.C. Pregunta clau: quan escrius?

A.F. Si et refereixes a la literatura, quan em ve la vena. Jo gairebé sempreestic mirant la tele i, de sobte, em ve una cosa que em creix al cap i l'he d'abocar de manera compulsiva, amb la intuïció que hi ha un territori que he de conquerir i construir.

A.C. Ostres, realment, estàs fet tot un poeta.

A.F. Totalment. No puc fer-ho de cap altra manera.

A.C. I t'imagines vivint d'escriure?

A.F. No descarto res, però és bastant perillós. Si vengués tants llibres que en pogués viure, sí, però només fer articles per guanyar-me la vida condicionaría massa la meua escriptura.

A.C. Als teus llibres, els protagonistes sempre es mouen d'un lloc a l'altre, però sospito que no t'agrada gaire viatjar.

A.F. Jo amb la tele ja en tinc prou. És curiós, però la meitat dels llibres que he escrit, els he escrit viatjant, potser perquè no m'agrada. Intento recrear la meua casa en les habitacions dels hotels i m'hi quedo amb el meu hàbit, que és escriure.

A.C. Però, què t'agrada tant de la tele?

A.F. En un primer nivell, em fa companyia, com la gent que engega la ràdio i, com que hi ha imatges, és com la finestreta del tren per on veus passar el paisatge. Quan m'assec a veure-la, investigo, i m'aturo en coses que em criden l'atenció, per això no m'agraden les televisions de pagament. Jo no trio, l'atzar em ve. Ho veig tot menys *Gran Hermano*. Els dibuixos animats, m'agraden, i els programes del cor, també.

A.C. T'has alliberat dels prejudicis.

A.F. Sí, però jo també tinc llegits els meus clàssics. M'agrada el pop, però també puc escoltar Bach i disfrutar-lo.

A.C. Incorpores la cultura popular a la teua obra d'una manera natural.

A.F. Aquesta és la clau: la naturalitat. Jo escric com visc i com penso.

A.C. I fins i tot t'atreveixes a fer un documental.

A.F. Sóc un cul inquiet. Ja ho tenia tot escrit i volia fer video. Vaig començar a treballar en aquesta pel·lícula que és l'extraradi poètic del projecte Nocilla. Està penjada al meu blog [*El hombre que salió de la tarta*] i es pot descarregar gratuïtament.